

Неколцина скочиха и бързо подириха наметките си.

— Хайде!

Наложиха дълбоко над веждите си гугли. Тръгнаха.

— Късно е вече...

Всички се извърнаха поразени. Какво беше казал севастократорът?

Или тъй им се беше счуло? Негов ли беше този тежък, строг, съдбовен глас? Може би тъй им се бе сторило. Впиха очи в мрачното му лице.

— Защо? — дръзна да се обади Богдан с пресъхнало гърло.

— Защото сме обградени от всякъде от царските войски. Пътят към Търнов е затворен...

Дълбоко мълчание последва тия невероятни думи. Всеки можеше да чуе само неспокойното и развълнувано дишане на съседа си.

Изведнъж Александър скоочи, изтича към прозореца, надникна навън, грабна борината от железния пръстен, направи знак — голям огнен кръг разкъса мрачевината — после се извърна. Високата му снага се открояваше мощно и застрашително връз танцуващите сенки на стената. Борината гореше в ръката му и яркият ѝ пламък заливаше навъсеното му чело с игриви петна.

Изведнъж гласът му проехтя с несдържан гняв:

— Безумци! Жалки предатели! И вие можахте за миг да повярвате, че аз се водя по дръзкото ви предложение! Нима толкова малко познавате синовете на Асена! Вечни бунтовници, вечни измамници! На Борила търпехте десет години, ала на Асена не щете да превиеите врат... Защото ви сложи всички на мястото. Нали? Защото народът го обича и е доволен от правдините му, нали? Защото нямате доверие в него? Защо бързахте винаги да дирите грешки без да сте виждали доброто? Той не вярваше и ви прощаваше. Нека сега ви види! Нека сега повярва... В този миг катепан Димитри ще е увиснал вече на въжето! А и вас не ви чака по-добро!